

Kartą gyveno mergaitė, kurios motutė apsirgo ir mirė. Netrukus tėvas parsivedė į namus kitą pačią. Pamotė turėjo savo dvi dukteris, o podukros baisiausiai nekenė. Vargšė mergaitė turėjo dirbti juodžiausius darbus, o vakarais guldavo ne į lovą, bet į pelenus šalia židinio. Todėl seserys ją praminė Pelene. Kartą karalius rengė rūmuose puotą, kad jo sūnus išsirinktų sau nuotaką. Pelenė taip pat labai norėjo ten pašokti. Tačiau piktoji pamotė pabėrė į pelenus lęšių ir liepė Pelenei juos išrinkti. Mergaitė pasikvietė paukštelių į pagalbą, ir darbas tuoj buvo atliktas. Tada ji nuėjo prie motutės kapo ir paprašė čia augančio medelio:

– Lazdynėli, lazdynėli, mesk man aukso drabužėlį!

Po akimirkos Pelenė jau skubėjo į pokylį pasipuošusi auksu tviskančiais drabužiais. Karaliaus sūnus visą vakarą norėjo šokti tik su ja.

Vidurnaktį Pelenė slapta pabėgo iš pokylio, nes turėjo gražintį rūbėlį. Tas pats pasikartojo ir kitą vakarą. Tačiau trečią vakarą princas liepė ištepti rūmų laiptus degutu. Pelenei bėgant namo, viena kurpaitė liko prilipusi prie laiptų. Princas paskelbė, kad jo nuotaka bus tik ta, kuriai tiks mažoji kurpaitė. Vyresnioji Pelenės sesuo netgi nusipjovė dalį piršto, kad koja tilptų į kurpaitę. Tačiau princui bejojant su ja į rūmus, karveliai lazdyne suburkavo:

– Ta kurpaitė kruvina, ji šiai kojai per maža – apgavystė čia tikra: tavo nuotaka kita!

Princas grįžo atgal, bet ir su jaunesniąja seserimi pasikartojo ta pati istorija. Tada beliko Pelenei pasimatuoti kurpaitę, ir šioji prigludo prie kojos lyg nulieta! Taip princas atpažino savo tikrąją nuotaką ir laimingas parjojo su ja į rūmus.

Ypatingų stebuklų fėja

Fėja Ticija ir jos brolis Tilis keliauja daryti žmonėms stebuklų. Netikėtai užkliuvusi Ticija pargriūva ant savo stebuklingos lazdelės. O varge, dabar ji sulinkusi! „Kažin, ar ji dar tebeveiks?“ – sunerimusi galvoja Ticija.

Petriukui reikia naujų batų. Ticija iškelia lazdelę aukštyn – ir štai trys nauju-tėlaičiai batai čia!

– O kam trys? Man juk reikėjo dviejų! – sušunka Petriukas. – Na, gerai, iš trečio pasidarysiu laivelį!

Nojus nori padovanoti mamai gėlių, bet krautuvėlė jau uždaryta. Ticija sumosuoja lazdele, ir Nojaus rankose atsiranda vazonėlis su kaktusu!

– Puiku, mamai juk taip patinka kaktusai! – nudžiunga Nojus.

Elzė baisiausiai nusiminusi.

– Dingo mano katytė Micė! – kūkčioja ji.

Ticija mosteli lazdele, ir už kampo pasirodo Micė vedina trimis mažyliais.

– Čia tai bent! – džiūgauja Elzė. – Aš juk visada norėjau kačiukų šeimynėlės!

Ticija susimąsčiusi apžiūrinėja savo sulinkusią lazdelę.

– Žinai, nekeisiu jos į jokią kitą! – sako ji Tiliui.

O Tilis nusijuokęs atsako:

– Vadinasi, nuo šiol tu būsi ypatingų stebuklų fėja!

ANKE BREITENBORN

Vikšrų puota

Dainų slėnyje vikšrai rengia didžiulę kasmetinę puotą. Visur prikabinėta spalvotų balionų, stalai šventiškai papuošti, o ant jų netrūksta gaiviųjų gėrimų ir trapių lazdelių. Tiktai aplinkui skamba bausis triukšmas. Kiekvienas vikšras traukia savo dainą. Čia skamba „Ant kalno mūrai“, ten – „Išėjo tėvelis“, dar kitur – „Atskrend sakalėlis“. Žodžių apskritai neįmanoma suprasti. O čia dar orkestras pradeda savo programą!

– Kasmet tas pats ir tas pats! – aimanoja vyriausiasis vikšras.

Tačiau šįkart jis sugalvojo kažką naujo. Atsisėdęs prie pianino, pradeda skambinti savo paties sukurtą melodiją. Vienas po kito vikšrai nuščiūva ir ima klausytis negirdėtos dainos. Iš pradžių vienas ima niūniuoti, po to antras, ir jau, žiūrėk, traukia visas choras! Skamba labai gražiai!

Pianistui baigus skambinti, aplink stoja visiška tylą.

Paėmęs mikrofoną, jis sako:

– Linkiu visiems smagiai pasilinksinti!

Orkestras visą vakarą groja naująją melodiją, nes ji puotos dalyviams patinka labiausiai iš visų.

SARAH HERZHOFF

Išpuikėlis debesėlis

Kabantis virš ežero debesėlis negali atsigerėti savo atvaizdu lygiame lyg veidrodis vandens paviršiuje.

– Na, argi aš ne gražuolis? – klausia jis varlės, tupinčios ant lelijos lapo.

– Ne-a, – sukvarksi varlė.

Debesėlis dar labiau pasipučia:

– O dabar?

– Pasitrauk, tu užstoji man saulę, – piktai kvarktelėja varlė ir peršoka ant kito lapo.

Vanduo aplink suraibuliuoja, debesėlis pamato savo susiraukšlėjusį veidą ir iš apmaudo apsiverkia. Jo ašaros krinta į ežerą lietaus lašais.

– Ir kaip galima būti tokiam išpuikusiam? – sumurma varlė, slėpdamasi nuo lietaus po vandens lelijos lapu.

SABINE STREUFERT

